

A boszorkányok kocsmája

Volt a faluban egy nagyon hetyke legény, aki azt állította, hogy zsigárdi lányt nem érdemes elvenni, mert ha gazdag, azért nem tud dolgozni, ha meg szegény, hiába dolgos, mert akinek nincs semmije, annak az anyós előtt nincs becsülete. Így hát a szomszéd faluba kezdett járni lányokhoz, Peredre, mondván a peredi gazdaember, ha két fia van, hiába gazdag, télre az egyiket zsigárdra adja szolgának. Keres is, meg a kenyeret sem fogyasztja odahaza.

A kinézett lányhoz lóháton járt a legény, lányos estéken: kedden, csütörtökön és szombaton. Pénteken a fél világért sem volt szabad lányokhoz menni, mert arra azt mondták: „pénteken csak a hátúkotényesek [félnótások] járnok.” Már jól benne járt az idő a novemberben, ködös, sötétkék volt az este, mikor beköszönt a lányos házhoz. Illően fogadták, elbeszélgettek. A lány szülei megkérdezték ki fia, mennyi földön gazdálkodik, hányan vannak testvérek, mekkora lehet majd a jussa. Mikor ezt mind megbeszélték, engedélyt adtak a lányokhoz járásra. Megörült a legény, mert a lány szemrevaló volt, csak arról nem volt tudomása, hogy boszorkányokkal paktál.

A szülőknak megköszönte az iránta való jószágot, a lány kikísérte a kiskapuig, lóra pattant, elindult hazafelé. Mikor félúton volt, valami világot pillantott meg a ködös éjszakába.

– Ez még nem lehet a falum, hisz csak félúton vagyok! – de a világoság egyre közelebb került hozzá.

Mikor odaért, lássa, hogy biza ez egy kocsmá.

– Hogy kerül ez ide? – gondolta. – Hiszen odafelé ez nem volt itt!

No, de ha már itt van, megnézi a belsejét is. Belépett. A marcona tekintetű férfiak, nők, aki az asztal körül ültek, mintha őt várták volna. A söntéshez lépett és kért egy icce bort. Ránézett a csaplárosnéra, akiben azt a lányt vélte felismerni, akiknél járt. Elé teszi a bort, de az nem volt más, mint friss vér.

– Idd meg! – parancsolt rá a csaplárosné.

– Nem én, ha az meg nem iszik engem! – felelte a legény.

Erre a lány, mert biza az volt, elrikkantotta magát:

– Üssétek, vágjátok, hogy ne legyen kedve többet hozzám jönni!

Alig tudott a legény a kocsmából kikeveredni. Szerencsére a lova elszakította a kötőféket, így fölt tudott rá ugrani, és hajde, hazafelé. A lány még a kocsmajtóból utána kurjantott:

– Köszönd kutya az életed annak, ami a sarkantyúdba' van!

Amikor hazaért és vetette le a csizmáját, lássa ám, hogy egy négylevelű lóhere volt beleakadva a sarkantyújába. Mielőtt elindult volna, friss herét dobott a lónak, akkor kerülhetett a sarkantyújába. Nem is vette az útját többé a lány felé. Zsigárdon egy szegény lányt vett el, külön költözött a szüleitől a meghalt öreganyja házába, szorgalmas munkával nagy vagyont gyűjtöttek és boldogan éltek még meg nem haltak.